

There are no translations available.

Зубкова С.О. поетеса [Біографія](#) м. Нікополь, Україна

Поезія козацького края

(Патріотичні вірші)

Святослав

Світивсь усмішкою лукаво,
А синь очей неначе жар,
Пшеничні вуса з вітром грали,
Й розмовою за душу брав.
Князь Святослав – жіноча згуба!
Хто перед воїном встояв?
Любив жінок, дітей голубив
І рідну землю захищав.
Боги більш нам не дарували
Князів, як воїн – Святослав,
Він боронив свій Рід й державу,
Й коріння рідне шанував...
Він повернеться ще в Україну,
Рід за собою поведе,
Не дасть стояти на колінах,
І поважать навчить себе!

1999 р.

І воскресне

Темна ніч за вікном, серце мучить тривога,
Чи прийде світлий день для України-Русі...
Заростає травною звитяжна дорога,
Де водив Гордий Князь славні бої свої...
Розтерзали Русі добру й лагідну душу,
Затоптали в багно славу гордих синів,
Захищали життям вони море і сушу –
Хитрий ворог зробив з них покірних рабів.
Повертайсь, Святославе, не сила чекати,
Підніми із колін понівечений Рід,
Розбуди гордий дух і звитягу, мій брате,
Прожени з України лукавий набрід –
І воскресне народ мій, піснями багатий,
Бо робота і пісня є сутність його,
Рідний звичай поверне в оновлену хату, –
Чорні чари спадуть із народу мого!

2000 р.

Шануй

Твоя Батьківщина: зелені ліси,
Безкраї степи, бистрі ріки,
Широкий Дніпро, солов'їв голоси
І люди душею великі...
Солодким шматочком із віку була
Земля твоя, щедра й багата... –
Хозари і турки, татарська орда,
«Обійми найстаршого брата»...
За прагнення волі, вбивали твій Рід,

Ділили всіма кольорами,
Гноїли по тюрмах, та вижив нарід –
Бо віра була завжди з нами.
Свобода нарешті у край наш прийшла
Жадана і гнана віками –
Шануй її, сину, щоб нова «орда»
її не вдягла у кайдани!..

2004 р.

Наш рід

Наш рід іде з Трипільської культури,
Від Києва і Хортиці й Дніпра,
Від писанки, веснянок і бандури,
Від Лесі, від Тараса, від Франка...
Криниця чиста – наша рідна мова,
Чарівна пісня, лагідна душа,
Високе небо, зірка вечорова,
І Русь-Україна – Богом нам дана!
Дніпро те зна, знають ліси в Карпатах,
Січ Запорізька й трави степові,
Що Отчий край ми вмієм захищати,
Наш гордий Князь казав: «Іду на ви!»
Ми давній Рід, ми мали «Велес-книгу,»
Писемність і культуру Древніх Вед,
Ми перші стали засівати ниву,
І щедро вчили цьому цілий світ...
Крокуйте гордо у житті, нащадки,
Без користі любіть, без нагород,
І захищайте, завжди захищайте,
Свою культуру, землю і народ!

2002 р.

Мій рідний край

Живу я у краю, де трави в росах,
Де ліс зелений в далі голубій –
Тут святості землі нога торкнулась боса,
Тут вперше чула клекіт журавлів...
Тут із легенд герої оживають,
І Світлий Князь-Хоробрий виступа –
Пісні народу пам'ять зберігають
Про гордих козаків і вояків УПА.
Тут степ широкий, море синє-синє,
Високі гори, небо голубе,
Жита по пояс, квіти на калині –
Мій рідний край, як я люблю тебе!

2.000 р.

Пам'ять героїв

Як журавлі у вирій відлітають,
Чому тривожить крик прощальний нас?..
Немов на них чекати тут благають,
І зустрічати у весняний час...
Нам душу крає туга журавлинна,
З очей сльоза непрошена спада –
Чому кричить, чом стогне птаха дивна,
Коли наш край на зиму покида?..
Герої то, невизнані герої,

Що гинули в страшнім вогні боїв,
Не залишили край, землі святої –
Вселились в птахів, в рідних журавлів...
Тому їх смуток завжди душу крає,
Що тяжко їм цю землю залишить... –
Вони Святі, хоч не пішли до Раю –
Птахами в Україні стали жить...
Це Гонта, Залізник, Іван Мазепа,
Степан Бандера, вояки УПА,
Князь Святослав, дівчата всіх ГУЛАГІВ –
Їм наша вдячна пам'ять на віка...

2004 р.

Рушник

«Рідна мати моя», хто цю пісню не чув,
Той не жив в Україні напевно...
Не страждав, не кохав і в розлуці не був,
І від ньеньки рушник не одержав...
Вишивали рушник рідні руки матусь,
В кожен хрестик всю душу вкладали:
Чорний хрестик – журба, в чужині прихилюсь...
А червоний... – Чи ж ви не кохали?..
Тож рушник ОБЕРІГ – він синів береже,
І родину, і матір єдину –
Береже наш народ, і століттями вже,
Зберігає нам Рідну Вкраїну!..

2003 р.

□□□□□ **День народження поета**

Сьогодні День народження поета,
Його на землю нашу Бог послав...
В тяжкі часи писав він і в куплетах –
Будить «хиренну волю» закликав...
«Брати, казав, порвіть тяжкі кайдани,
Громадою обух сокир сталіть» –
Почули врешті, вийшли на майдани...
Крізь страх, крізь морок пройдених століть...
І цілий світ спостерігав за нами,
Як із колін Україна підвелась –
Був серед нас на сонячнім майдані,
Радів за нас поет-пророк Тарас...
Пройдуть віки, але нізащо в світі,
Ніколи не погасне Світоч наш...
Допоки в синім небі сонце світить –
В душі нащадків – житиме Тарас!..

2004 р.

Наші корені тут...

Щовесни зацвітають над Дніпром білі вишні,
А в козацькій столиці найпишніші сади,
В нас меди найсолодші і дівчата найкращі,
Найхоробріші хлопці, наймудріші діли...
Береже наше місто, береже рідне поле
Запорізької волі всі клейноди святі,
Бо колись рідне місто розтривожену волю,
І Сірка і Богдана повело у світи...
Підростають у краї молоді козачата,

Вони славу козацьку пронесуть з роїду в рід,
Пам'ятають героїв і стоять брат за брата,
І в історії новій ще залишать свій слід.
Бо тече в наших жилах кров козацька гаряча,
Що дали нам у спадок наші горді батьки... –
Наші корені тут! І ніколи, й нізащо –
Не дадуть всохнуть їм молоді козаки!

2006 р.

Незалежність

Жертовник твій ми омивали кровю,
Життя синів найкращих дарували,
Хранили тебе в душах і з любов'ю
В піснях, в легендах, в мріях зберігали...
Ти йшла через «Валуївські укази»
ГУЛАГИ, тюрми, брехні, забобони,
Безправя, лицемірство і відрази,
Голодомор і різні заборони...
Ти повернулась знову в Україну
Омріяна, оспівана віками,
Стоятимем за тебе до загину –
Не будем на своїй землі рабами!

2005 р.

* * *

Я душею люблю Україну:
Тихий степ і шумливі ліси,
Чорне море і синії гори,
Сміх дітей і пташок голоси...
Мову нашу у світі найкращу,
Ніжну мову, як спів солов'я,
Вдачу щиру і душу незламну –
Україно, ти мати моя!
Подивись на поля, де колосся
Тихо шепче, від вітру шумить,
На зелені ліси, переліски,
На дубка, що край лісу стоїть...
Поетична і щедра природа;
Гарні, ніжні, чарівні жінки...
Козаки войовничі і мужні,
Чорнобриві сини – малюки...
Небеса в нас найвищі у світі,
Зорі в небі неначе міраж,
У нас сонце ласкаве як мати,
А земля... хоч на хліб її маж!
Воду нашу ти пий – не нап'єшся,
А повітря... неначе бальзам,
Україно, дари твої щедрі –
Я за тебе і душу віддам!..

1999 р.

Розмова

Раз у розмові літня жінка про Дніпро згадала...
Її очі заблищали, як розповідала:
«Така краса колись була тут, того не мав і Рай –
Ревли пороги під водою і грав веселий водограй...
Коса піщана розділяла собою береги,

А верби воду цілували, від спеки берегли,
Вода – пречиста і цілюща (з човна ковшом черпали)
А плавні... звір і риба й птиця – усього вдосталь мали
Тут гордий й мудрий жив народ, любив і труд і свято...
Щасливі і старі й малі, дітей росло багато,
Звучала рідна мова скрізь, бо іншу не вживали,
А вечорами над Дніпром про три верби співали...
А потім все змінилось враз... людей всіх відселили,
А їх хати й сади вишневі водою затопили –
І вже немає тут порогів, посохла берегом верба...
Стоїть багно гниле-зелене на місці рідного Дніпра»...
Сльоза з очей її побігла, немов свята вода Дніпра –
Як не шануємо природу, не діждемо добра...

1999 р.

Скажи, мій батьку

Згадай лиш, Дніпре, – предки наші
По берегах твоїх жили...
Наш край за Рай земний вважали...
Природу свято берегли...
Казали древні, Бористене,
Народи, що цю воду п'ють ...
Життю і Родові радіють –
І довго на землі живуть!..
Ті все благі часи змінились...
І зайди у наш край прийшли –
У людях віру в рідне вбили,
А Рай на небі нам знайшли...
Тепер води вже не нап'єшся
Черпнувши ковшиком з човна,
Розумні ж кажуть, що п'ємо ми –
Коктейль ...із хімії й лайна!
Скажи, наш батьку, які ліки
Потрібні, щоб тобі ожить?..

І щоб ти зміг на повну силу –
Народу нашому служити?..

Ніч на хортиці...

В ніч на Купала я... на Хортиці була...
Святкове вогнище палало...
В ту ніч, наснилося мені... –
Чудес і див чимало...
Був Святослав, наш витязь там,
І Бог вітрів, там трави пестив...
А сивий батько наш, Дніпро –
Вирами воду креслив...
Там хлопці з Мавками всю ніч,
Навкруг багаття танцювали...
А козаки, далеких літ...
Історії розповідали...
Про вольний дух і гордий норів...
Про доброту і про любов...
Що за Вітчизну, за Україну –
Свою пролить готові кров...
Питали ще... який нащадок,
Тепер на цій землі живе?
Чи любить волю? Чи у спадок
Любов до краю теж взяли?..
І я сказала їм, щоб знали,
Що вільна матінка моя...
І що сини за її Волю –
Життя складуть до віттаря...
Всі мовчки слухали... сиділи,
А після мовили мені:
«Перед нащадками такими –
Схиляєм голови свої!!!»

2000 р.

Розмова в автобусі, або російська душа...

До Запоріжжя автобус від'їхав,
Поряд зі мною сидів чоловік –
Чисто російською розповідь стиха,
Він розпочав – за дороги не стих:
Що воював, знімав міни на греблі...
І не шкодує, що тут залишивсь...
Гарно тут жити...онуки окрепли... –
Тільки шкода, що Союз розвалився...
Як тепер жить? (це нам добра наука!) –
Родичі там... (НАВІТЬ СЕРЦЕ БОЛИТЬ)...
Чом не зробіть, як підказував Жуков –
Від Українців... Вкраїну звільнить!...
В цьому вся сутність «найстаршого брата» -
Спершу попроситься в хату чужу...
Потім почне хазяїв виживати –
Бачте сподобалось жить тут йому!...

9 травня 2002 р.

Глибока криниця

Глибока криниця... моя рідна мова –
Черпай все життя, невичерпна вона...
Є стільки відтінків у кожного слова –
Піднімуть до хмар... і опустять до дна...
Найперші, колись, наші пращури давні

На мові своїй розмовляти могли...
Бо знали вони – Божі діти ми славні...
Знаннями і досвідом горді були!
Багато є змін, і ті зміни не прості:
Найперше, як сонце, КОЛЕСО було,
А потім КОМП'ЮТЕР і ЗОРЯНИЙ ПРОСТІР...
І все це, із краю мого проросло...
Я є Українка – і горда від того,
Що наша земля для народів дала
Все перше у світі – дала Першу мову...
Й колискою Білої раси була!..

2003 р.

Пісня про виговського

Як на Україну цар кінноту кинув...
Все Лівобережжя – знищили кати...
Молодь мого краю гнали на чужину,
У боях керівних – бились козаки...
Дикою ордою Москалі скакали,
Нищили й палили села і міста...
Лише Конотопці ворога тримали –
За Рід наш, за Волю стали – до кінця...
Та таки діждали жадану підмогу,
То Гетьман Виговський вояків привів,
Заманив у пастку кінноту ворожу
І порубав там – сто тисяч Москалів!..
Гетьманів відважних Україна знає,
Тих, хто свою землю вдало боронив,
У піснях, легендах в душах зберігаєм –
Пам'ять про хоробрих й мужніх козаків!..

Київська русь

Із давніх – давен Русь у світі була.
Багата, і сильна, і славно...
Велика держава – сягала вона
Кубані й Угорщини здавна...
Але московити підступно взяли
Свободу її, давню славу...
Забрали історію нашу собі –
Коріння і назву забрали.
Тепер «Малороси», «Вкраїнці», «Хохли»...
Так нас «брати старші» назвали...
Рабами робили і вбити могли –
Та ми із руїн воскресали...
Свобода нарешті народу прийшла,
Та правди нам й нині не кажуть...
Ким Київська Русь в дні минулі була –
«Манкурти убогі» ще правлять...
Та вже оживає наш давній народ,
І пам'ять, й душа оживає...
Проснеться і гордість, бо будить нас Бог...
Синів в усім світі шукає.
В Америці, в Індії – скрізь по землі...
Вкраїнці розселені всюди...
В Сибіру й Кубані є горді сини...
І свято єднання ще буде!
Обнімемось, браття, – у нас одна кров...
Забудем лихую годину...
Нас всіх об'єднає братерська любов
В велику і горду родину!!!

2004 р.

Вітання

Вернувсь в Україну з далеку,
Покинув місто на Неві,
Бо кликали крилом лелеки...
Й козацькі корені твої...
Немає краще України:
Карпати сині і ліси...
Дніпро, степи, святі могили...
І слава древньої Руси.
Синів Вітчизна зустрічає:
Любовю, радістю, добром...
Козак прибув! – Тебе вітає
Козацьке місто над Дніпром!

Сон...

Сниться сон мені – козаки
(Молодий і старший) –
Просяться до мене в хату
Переночувати.
Запросила їх до столу,
Сим – тим пригостила...
І з старішим... аж до ранку,
Я проговорила...
А козак був: пишні вуса,
Вишиванка біла...
І червоні шаровари –
Не козак – картина!...
Казав зна Богдан про мене,
Кланяється низько...
і хоче знать про козаків,
Що мешкають близько.
Я ж відверта і проста,
І не дипломатка...
То й сказала, як москаль вчив –
Лише «правду матку».
Козаки на вас не схожі...

Шаровар й не знають,
Оседців вже не носять,
Пістолів не мають...
Всі вдягнулись в уніформу,
У напіввійськову...
Молоді є, й підтоптані,
А які толкові!..
Папу Римського недавно
В козаки призвали...
Щоб у світі всі почули,
І щоб шанували...
Чорномірдин – козаком став...
(чи москаль, чи турок...) –
Сам казав, що не чекав
Такий подарунок!..
І жінок приймати стали
Під свою покрову...
Алу Малу вже взяли
Й Раю Кисельову...
Та не в прості козаки...
В генерали зразу,
А навіщо там жінки,
Не збагнеш відразу...
Бо ж удома всі живуть,
Владу поважають...
То й в похід іти не треба –
Вдома дружин мають?..
А говорять...любо слухать...
(Ото дипломати!) –
«Наш народ нема від кого
Тепер захищати...
Бо свобода в Україні!..»
Лиш один писака...
Написав – «народ бідує»
Згинув десь... бідака...
Почесав козак за вухом:
«Невтішні новини»...
Я ж сказати йому встигла...
Менше половини.
«Дякуютобі за правду,
Я її ціную...
Давай тебе на прощання,
Сестро поцілую...»
Я такого поцілунку...
Все життя чекала,
Котрий день себе картаю –

Чом так рано встала!..

2001 р.

□□□□ **До дня Нікополя**

Рідне місто, я щиро вітаю
І тебе й твоїх гордих синів –
Ти столиця козацького краю,
Місце грізних козацьких боїв...
Тут Дніпрові ревіли пороги,
І Богдан колись Гетьманом став...
І на «чайках» в далекі дороги
Йшли сини, щоб народ волю мав!
Горді діти твої не корились,
Били турків, ляхів, москалів..
За свободу, за рід – мужньо бились...
Жовто – синій наш стяг майорів!
Все пізнали: і голод й розруху...
Піднімали заводи з руїн,
Будувались, долали посуху –
Були прикладом дітям своїм!
Та нарешті діждалися волі...
Щастя й радість теж придуть в наш край...
Рідне місто, геройської долі –
Подвиг мужніх синів памятай!

2002 р.

Рідна пісне!

Рідна пісне, ти мого народу душа...
Його мудрість, і гордість, і сила!
Від негод берегла, і у бій нас вела,
І сміятись, і плакати навчила...
Ти плакала у душах надію людей,
Піднімала на подвиг за волю,
Пронесла рідну мову крізь морок ночей –
Наче прапор, крізь гніт і сваволю...
Убивали тебе і пани, і царі...
Але ти з неживих воскресала...
Ти з народом завжди, у добрі, і у злі –
Недаремно народною стала.

Це твоє!..

І усе тут твоє, це твоя Батьківщина:
І пшениці поля, і вишневі сади.
І ліси, і степи, і прадавні могили –
Де б не був, а завжди повертайся сюди!
Стільки в світі країн є – багатих і сильних...
Десь знайшов ти надійний притулок собі,
А лиш тут, в цих степах, і під небом цим синім –
Твоя Доля дала народитись тобі.
Є у інших народів земля предковічна...
А твоя лише тут, в Подніпровім краю...
Її Бог дарував назавжди нам, навічно -
То ж не зрадь, не сплюндруй... Рідну Землю свою!!!

Лютий, 2007р.

Ще не прийшов...

Ще не прийшов нам в Україну
Той, хто б їй вірним сином став,
Хто б захищав, як личить сину, –
Від бід й недолі захищав...
Хто б жив і радістю, й бідною
Її великої сім'ї,
Хто б заступив її собою,
А не служив врагам її...
Хто б мудрість, ум і владну силу –
Все на Вівтар поклав... й тоді,
Як відродив би Україну –
Великим Сином став її!..

Україна

Для нас Україна: це чорна рілля,
Земля рідна, батька хатина...
Степи, і лани, і ліси, і моря,
Річки, і велика родина...
Тут завжди наш рід, наші предки жили,
Що край свій життям боронили...
Любов свою нам до Вкраїни дали –
В степах їх святії могили...
Немає більш в світі такої землі,
Вросли ми у неї душею...
Вона наша мати, ми діти її –
І щастя й печаль наша з нею...

2004 р.

Запорожцям

□□□ (жарт)

Ой Ви Славні запорожці,
Скільки шалу в Вас було...
Де скажіть «дракона зуби»,
Що жахавсь сам цар Петро...
Бо тепер, в нащадків Ваших,
(Вибачайте та скажу)
Ні геройства, ні відваги,
Ні чеснот, ні куражу.
Лиш чини високі мають:
(Есавул та генерал),
А зубів ваших не мають –
Без зубів пропав і шал.
П'ють горілку, б'ють в пістолі
(В вільний від роботи час)
Де поділи Ви ті зуби –
Поверніть їм, якщо в Вас.

2007 р.

Степова могила

Могила в степу шелестить ковилою,
Стоїть тут багато віків,
Живі в її пам'яті битви з Ордою,
Геройство синів-козаків.

А значно раніше князі тут бували
Й старі сивочолі волхви...
Могутню державу вони заснували
І Руссю її нарекли.
Була Русь велика, багата і славна.
За звичаєм давнім жили,
Любили свій Рід і пишались Ним здавна, –
Онуками в Бога були...
Цариця Московська, пізніш, проїжджала,
Кріпацтво у край цей ввела,
Козацтво, як вольності дух, скасувала.
Шумить, шелестить ковила.
А потім була ще й навала червона –
Смерть й голод на щедрій землі.
На все дороге нам була заборона –
Терор нашій давній сім'ї...
Все виніс наш Рід, але втратив чимало...
Героїв могила взяла...
Та Рідна Земля і Небес покривало
Спасе!!! Шелестить ковила.

2006 р.

Не поет...

Не поет,
Хто оспівує зорі ранкові
І захоує в хвилі Дніпра,
А не бачить народного болю –
Бо не стогне народ від добра...
Не поет,
Хто в короткій віршованій мові,
Ставить крапки лише й тра-ля-ля,
Хто боїться у щирому слові
Розповісти – чом плаче земля...
Не поет,

Хто розкаже про перше кохання,
І напише як пахне полин,
А не світить багаттям в тумані,
Щоб піднявся народ із колін.
Не поет,
Котрий бачить і горе, й страждання,
Та зятято від страху мовчить,
Котрий зрадив людські сподівання,
В кого серце щодня не болить...
– Не поет!..
«Старшому» брату
Говориш ти, що ми брати,
Європи рідні діти.
– В нас мови схожі – кажеш ти,
Що, брате, нам ділити?
– Одной семьей в стране одной
«Варить обеды станем»,
Сильнее будем мы с тобой
И воен й бед не станет –
Я згодна. В мовах схоже є
(Ми ж вас старанно вчили),
Французи й німці щось дали,
Татари щось лишили...
То ти такого «язика»
Всім хочеш «притачати»?
Чи ж браття витівка така –
В нас мову відбирати?
Є що ділити нам, «брате мій»,
Ти все своїм вважаєш...
Ми ж любим волю, звичай свій.
Ти – нищить лиш бажаєш...
Лякаєш газом, мазутом,
«Шаблями» став махати,
Українське з'їли всі гуртом –
Ти й ну шантажувати.
Все мусить бути, як хочеш ти.
Лякаєш щоб здалися,
Хохлами ницими були –
Москалю, не вдався!

2008 р.

□ **Розмова з гетьманом**

Що робити нам, Богдане,
У Державі знов «бедлам».
Не хвилюйтеся так, пані,
Я пораду добру дам.
Не кричить даремно всує,
Крик Вкраїну не спасе...
Хай один у вас керує,
Й за все відповідь несе.
Отоді й спитати можна,
Й нагороду добру дати...
Як життя стане заможне
Й справно буде керувати.
Коли ж він не схоче дати,
Що народу обіцяв –
Треба добре покарати
І погнати від владних справ...
Покарати в науку треба,
Нагрузити канчуки...
Серед люду, проти неба...
Як робили козаки.
Древні мудрості навчають,
Хочу я лиш нагадати:
«Як сім няньок доглядають» –
То нема з кого питати!

* * *

До виступу посла Грузії в Україні
Мерзотник той, хто хліб Вкраїни їсть,
А розмовляє мовою чужою...
Сказав якомось один Вкраїни гість,
Як, друже, згодна я з тобою!

Бо той, хто тут живе тут народивсь,
У кого тут коріння, тут родина,
Хто мову знавши, не бажає говорити –
Мерзотник! зневажає Батьківщину.
Принижує, паплюжить звичай свій,
Мавпує на чуже, на рідне «крутить носом»,
– З свого той не буде у «братів»!
Залишиться хохлом чи малоросом.

2007 р.

* * *

Романтики – то світла двигуни,
В житті душа їх спокою не знає,
Їх мало, та наснагою вони
Сильніші, хто лиш «землю заселяє»...
Без них би світ із року в рік мілів,
Лише пили та їли... ще б плодились.
Не знали б, не хотіли, не могли –
До нині ще б первісними лишились.
Романтик осідлав колись коня,
І зорі в небі першим він побачив...
Романтик закохавсь одного дня!
Він думав, він шукав – «інакше» бачив.
Романтики навчились сіяць хліб,
Варить метал, за мріями літати..
Лише романтик співчувати міг,
І міг він Рід свій кров'ю захищати.
Всі кольори, і пахощі, і смак
Лише романтики колись відкрили...
Так мріяли літати наче птах –
Що врешті-решт і космос підкорили.

Подвиг їх живе

Лякали ними з самого дитинства –
Націоналісти, світу вороги...
Брехали про безчинства і про вбивства...
Та ким насправді, люди ці були?
Вони жили на землях Подніпров'я
Карпат зелених, степу і лісів...
І захищали мужністю й любов'ю
Свій Рідний край від бід і ворогів...
Їх нищили у тюрмах і ГУЛАГАХ,
Їх кості на Сибірських манівцях...
Вони не крокували на парадах –
Та подвиг їх живе у нас в серцях!!!

Джерело: □ Зубкова С.О. Поезія козацького края [Текст] / С.О. Зубкова – Нікополь. 2009 – 136 с.

Переведення в електронний вигляд: Мирончук М.С

На нашому сайті Ви маєте змогу ознайомитися з творами письменників та поетів Нікопольщини:

- [Нікополь літературний](#)

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)